# Un om trece prin ceață apropiindu-se de sine

**On Octombrie 16, 2013**

***Pune-ți la încercare capacitatea de a depăși momentele dificile de îndoială, astfel încât să progresezi în cunoașterea de sine.***

Nicio întrebare nu poate fi formulată mai repede și mai ușor decât: " *de ce?* ". Şi ea devine atât de insistentă încât trebuie să-i răspunzi neîndoielnic, dacă poți. Un simbol al conștiinței care demarează începutul frământărilor, al cărui înțeles restrâns nu poate fi pătruns decât de cel ce deține cheia decodificării lui. Numai de omul care scapă din strânsoarea de fier a gândurilor și emoțiilor intense, neoprite din acțiunea lor continuă, întreținută de setea de a se impune.

Şi numai această încleștare a forțelor interne, dintre substanțialitățile fenomenelor produse în starea de haos, numai interacțiunea câmpurilor de tensiuni ce coagulează în niște structuri noi, face diferența dintre un învingător și un învins. Numai zbuciumul unei uluitoare experiențe, testarea capacităților la presiune constantă, oferă omului posibilitatea deschiderii unui alt orizont de înțelegere a lumii interioare. Numai mijloacele concentrate, coordonate de o singură voință, instinctuală, pot fi semnificative în procesele de stabilire a echilibrului său.

**Leadership: Predictibilitatea evoluției tale este de limitată de reperele unei decizii de conjunctură ce are ca efect secundar căderea într-o postură de victimă care te obligă la confruntarea cu tine însuți?**

Clarice Starling nu bănuiește implicația profundă a deciziei șefului ei, în misiunea încredințată. Nu cunoaște adevărata față a lucrurilor. Instinctul ei pare îngropat în acel colț al cimitirului de confuzii, plin de erori de judecată, unde nu se plătește taxă de tranzit, care e al nimănui și în care se pierde orice fel de reper.

Practic ea este folosită drept momeală pentru obținerea unor informații de la singurul om care ar putea furniza indicii prețioase în această anchetă delicată, Hannibal Lecter. " *A matter of routine* ", o dezinformare bine plasată, dar care accentuează o trăsătură neglijentă de personalitate, acea slăbiciune de care se poate profita.

Clarice cade forțat în capcana întinsă cu dibăcie de șeful ei și se vede constrânsă, pentru a ieși cu stima de sine curată și neatinsă de vreun orgoliu păcătos, de imensul chin al gândurilor de a se ridica la un nivel înalt de profesionalism, să reia, în pofida turbulențelor resimțite în ultima vreme, cercetarea anchetei. Ceea ce o duce curând la progrese decisive.

Abia în acest moment, când se simte abandonată pe teritoriul plin de capcane al marelui psiholog, Hannibal Lecter, ea începe să se confrunte cu propria minte, cu propriul potențial de analiză specific cunoașterii veritabile. O victimă ușor de manipulat, dar înzestrată cu calități excepționale de detectiv.

Un om trece prin ceață apropiindu-se de sine, de adevărul acceptat ca răspuns la frământările sale. Tăinuirea adevărului din partea șefului ei în toată această schemă a căutărilor, a întrebărilor și răspunsurilor, creează cumva sentimentul de lipsă a valorii. În acest caz, scăparea lui Clarice se regăsește într-o formă de evadare din tumultul necunoașterilor și temerilor, dintr-un orizont fără ieșire și reașezarea într-un orizont al înnoirii interioare.

Dar în același timp, o asemenea misiune stârnește interesul pentru explorare, escaladarea

unui pisc abrupt și deosebit de semeț. Reușita ei ar fi însemnat avansarea spre atingerea unui nivel adecvat de dezvoltare, promovarea ei pe o treaptă superioară în divizia FBI.

**Ești pregătit să accepți încercarea de a te abate din calea deznodământului unei intrigi de deducție, fără să diminuezi rezistența leadershipului în condiții de izolare?**

O revigorare a puterii de înțelegere a sinelui, aruncând o privire chibzuită asupra ceea ce înseamnă să fii "conectat" la evenimentele externe aflate în desfășurare, oferă leadershipului un anumit puls, un anume fel de a surprinde esențialul omului.

Prin mijloacele specifice leadershipului, utilizate pe cât posibil pentru a surprinde aspectele fragmentare ale existenței care îl preocupă cu adevărat pe om, nu numai raționamentele inovative și motivațiile generatoare de valori morale pe care el pune accent, se urmărește o lămurire a ceea ce înseamnă adevăr personal.

Leadershipul este precum prezența tablourilor în sala de expoziție, nu poți să-l privești și să-l cunoști întru totul pe "artistul" din spatele operelor care-i poartă numele. Ele dezvăluie doar fragmente surprinse de pictor, redate în manierea personală care l-au impresionat. Dar privitorii nu le-au cunoscut niciodată, după cum nu l-au cunoscut niciodată pe omul din spatele lor.

Dacă crezi că tablourile au reușit să-i redea foarte bine trăsăturile aparte, e doar o iluzie, pentru că este posibil ca în mintea lui să domnească haosul. Prezența tablourilor este doar o aparență care în față reproduce ceea ce pare definitiv. Dar în realitate, ceea ce nu se zărește și ascunde o mare doză de adevăr, este caracterul a ceea ce este variabil.

Cine reușește să surprindă omul care acceptă absurdul și izolarea, cine reușește să câștige experiența a ceea ce este dincolo de orizontul existențial al omului supus robiei ego-ului, acela poate face din leadership un amplificator al cunoașterii umane.

Însă, totodată, leadershipul își diminuează rezistența în condițiile în care "accesibilitatea" la natura omului nu se menține în timp sau se reduce doar la măsurarea potențialului său. Şi mai ales dacă nu conduce la favorizarea deschiderii omului spre o configurație stabilă.

**Leadership: Ai puterea să te distanțezi de mediocritatea care indirect îți este inoculată de circumstanțele unei forme de răspuns la stimulii unei forme de realitate care nu trebuie arătată, ci trebuie doar să-i scoți în evidență esența?**

La partea opusă liderului se află susținătorul, omul obișnuit care stă parcă sub comanda unei forțe implacabile. Să accepte sau nu această realitate? Acest spirit dependent de dorința de a crea valoare, cunoaște deseori neliniștea tocmai datorită implicațiilor profunde ale deciziei liderului.

Setea de a se impune, nevoia intrinsecă de a cunoaște adevărata față a lucrurilor și de a se distanța de mediocritatea care indirect îi este inoculată și pe care o urăște atât de mult, îl prinde și mai mult strânsoarea de fier a gândurilor și emoțiilor intense. Se zbate ca un pește pe nisip în apropierea apei, trăind cu speranța că un val de cunoaștere îi va intensifica din nou elanul spre un întreg ușor de asamblat – spre valorificarea deplină a potențialului.

Omul care dorește să cunoască totul, sperând la un progres decisiv, dar care oscilează între " *a fi* " și " *a nu fi* " la dispoziția liderului, se vede constrâns de stările sufletești și de conștiință, pentru a ieși cu stima de sine curată și neatinsă de vreun orgoliu flămând, să-și

redobândească voința de a se implica într-un joc care de multe ori nu-i aparține.

Acțiunea acestui joc greu de câștigat ține de schema căutărilor, a întrebărilor și răspunsurilor. Dacă el nu produce dezechilibru în abilitatea de a refuza o comandă sau o sarcină de serviciu, deci dacă ai curajul să spui ferm și senin " *Nu* " liderului, atunci îți va oferi posibilitatea deschiderii unui alt orizont de înțelegere a lumii interioare.

Să treci prin ceață, să nu crezi exclusiv în arta ta de a înscrie goluri în poarta celui mai accesibil adversar, este obligatorie pentru participarea la jocul numit "viață", având ca și coechipier leadershipul. Este momentul când te poți apropia de tine însuți mai mult ca oricând. Sau te poți pierde în rătăciri și să te îndepărtezi definitiv de libertatea pe care ți-o dă atingerea unui nivel adecvat de dezvoltare.

O realitate care nu trebuie arătată, ci trebuie doar să-i scoți în evidență esența, are ca principal corespondent acea abordare a umanului bazată pe incertitudine pe care tinzi să o neglijezi tocmai datorită subevaluării propriilor capacități de a te descurca singur și de a decide singur cursul unei misiuni.

**Esența unei realități greu de acceptat reprezintă adesea o aparență a unei viziuni admirabile asupra propriei tale personalități care depinde de gradul de receptare a unei experiențe dramatice.**

Un om trece prin ceață apropiindu-se de sine desemnează acea trecere prin nebuloasa cunoașterii de sine. Este un proces mai mult sau mai puțin îndelungat prin care liderul se maturizează și își dezvoltă imunitatea față de deznădejde, frică și îndoieli.

Un vechi proverb italian spune că omul care nu trece prin durere, rămâne veșnic copil. *L'uomo non educato dal dolore rimane sempre bambino.* Sau, altfel spus, un lider care nu ajunge să fie un trecător prin ceața cunoașterii de sine, nu se va maturiza niciodată.

* Notă: The Silence of the Lambs (1991)

**Source:** https://neculaifantanaru.com/un-om-trece-prin-ceata-apropiindu-se-de-sine.html